

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivou Kaňákovou v právní věci **žalobkyně: K. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené Mgr. Robertem Cholenským, advokátem, se sídlem Brno, Bolzanova 5, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2010, č.j. 856/SZ/2010-2,

t a k t o:

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2010, č.j. 856/SZ/2010-2, jímž bylo její odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí Magistrátu města Teplice, č.j. 14214/2010/TEP ze dne 15. 2. 2010 bylo potvrzeno.

Rozhodnutím ze dne 15. 2. 2010, č.j. 14214/2010/TEP Magistrát města Teplice rozhodl o žádosti žalobkyně ze dne 25. 1. 2010 žalobkyni nepřiznat příspěvek na živobytí.

Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaný vydal nezákonné rozhodnutí. Je přesvědčena, že je osobou v hmotné nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí správního orgánu 1. stupně (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), přičemž na ni dopadá výjimka dle § 11 odst. 3 písm. g) téhož zákona. Nezkoumá se tedy u ní možnost zvýšit si příjem vlastní prací, neboť byla uznána dočasně práce neschopnou. Nebylo sice formálně vydáno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, ale předložené zprávy ošetřující lékařky pro účely tohoto řízení plně osvědčují, že stav žalobkyně odpovídá dočasné pracovní neschopnosti ve smyslu zákona

o pomoci v hmotné nouzi. Krom toho je podle § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi možné splnění podmínek podle odstavce 2 prominout, pokud hrozí vážná újma na zdraví.

Žalobkyně dále uvedla, že při posuzování dočasné pracovní neschopnosti u osob, jež nejsou v pracovním poměru, eventuálně po uplynutí ochranné lhůty, je třeba mít na paměti, že ošetřující lékař není oprávněn vystavit tiskopis Rozhodnutí o vzniku dočasné pracovní neschopnosti tak, jak požadovaly správní orgány. Lékařka vydala jinou formu potvrzení, ze kterého je patrné, že zdravotní stav žalobkyně dočasné pracovní neschopnosti odpovídal. Žalobkyně není v současné době schopna výkonu práce ani není schopna plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Je v dlouhodobé léčbě a neustálé terapeutické péči, přičemž dle zásad terapeutické komunity je kontakt s okolím velmi omezený. S ohledem na pravidla komunity a vzdálenost místa léčby od trvalého bydliště byl požadavek vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání nesplnitelný, přičemž správní orgány nebraly v potaz potvrzení lékařky o zdravotním stavu žalobkyně ani nejevily snahu se v případě nejasností o aktuální situaci žalobkyně přímo v terapeutické komunitě blíže informovat.

Zákon o pomoci v hmotné nouzi používá pojem „dočasná pracovní neschopnost“ na více místech, přičemž i v dalších případech není u většiny osob (zpravidla uchazeči o zaměstnání) možné vydat Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, ale správními orgány je běžně přijímáno lékařem vystavené potvrzení, že zdravotní stav dotčené osoby odpovídá dočasné pracovní neschopnosti. S ohledem na ustálené zažití pojmů a praxi v obdobných případech zde není dán legitimní důvod pro rozlišování režimů dočasné pracovní neschopnost v rámci jednoho zákonného textu.

Žalobkyně dále uvedla, že účelem příspěvku na živobytí je poskytnout základní prostředky na obživu osobám, jejichž příjmy a sociální a majetkové poměry nedosahují v daném čase a za daného zdravotního stavu částky živobytí. Žalobkyně, která nežije se svými příbuznými ve společné domácnosti, neboť dlouhodobě pobývá v terapeutické komunitě, je ve vážném ohrožení zdraví i života, když se maximálně snaží zbavit dlouhodobé drogové závislosti. Při neposkytnutí příspěvku na živobytí hrozí žalobkyni nevratné poškození zdraví či dokonce ohrožení života, protože nemá dostatečné finanční prostředky k úhradě základních životních potřeb.

Dle názoru žalobkyně zákon o pomoci v hmotné nouzi výslovně neřeší, jak má být pro účely poskytování dávek v něm zakotvených posuzován pobyt žadatele v terapeutické komunitě. Ačkoliv se do určité míry jedná o pobyt obdobný ústavní péči v psychiatrické léčebně, nelze na něj aplikovat ustanovení § 3 odst. 1 písm. g) zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť toto ustanovení je taxativní, nikoli demonstrativní. I kdyby na osoby pobývající v terapeutické komunitě dopadalo ustanovení § 3 odst. 1 písm. g) zákona o pomoci v hmotné nouzi, jsou zde dány zásadní důvody pro to, aby žalobkyně byla uznána za osobu v hmotné nouzi dle ustanovení § 3 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Nejzásadnějším důvodem je skutečnost, že neposkytnutí hmotného zabezpečení klientům terapeutické komunity může mít, a v případech, kdy klient nemá rodinu nebo tato rodina mu nemůže poskytovat celou částku na úhradu jeho pobytu v komunitě, má, za následek ukončení jejich léčby, tj. ohrožení jejich života a zdraví. Druhým důvodem je, že po dobu pobytu v terapeutické komunitě vzniká klientům dlužna zdravotním pojištěním, neboť za něj není plátcem pojistného na veřejné zdravotní pojištění stát. Rovněž je člen terapeutické komunity povinen platit regulační poplatky ve zdravotnictví v případě poskytnutí zdravotní péče. Přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi by vyřešilo všechny tyto závažné problémy, protože po dobu jejího poskytování je plátcem pojistného na veřejné zdravotní pojištění za příjemce dávky stát.

Dále žalobkyně namítla, že vzhledem k tomu, že dlouhodobě pobývá v terapeutické komunitě daleko od domova, kam prakticky vůbec nejezdí, nijak se nepodílí na úhradě nákladů domácnosti ani byt s rodiči společně neužívá, neměla by být s příbuznými společně posuzována. Její pobyt mimo bydliště lze vzhledem k předpokládané délce dva a půl roku těžko považovat za přechodný. Žalobkyni by měl být přiznán příspěvek na živobytí, nikoliv jen mimořádná okamžitá pomoc určená osobám ohroženým sociálním vyloučením dle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi či osobám, jimž hrozí vážná újma na zdraví (§ 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi).

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro nedůvodnost. K věci stručně uvedl, že žalobkyně v rámci správního řízení doložila dvě zprávy praktické lékařky. Žalovaný má za to, že uvedené lékařské zprávy neosvědčují dočasnou pracovní neschopnost ve smyslu ustanovení § 11 odst. 3 písm. g) zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení poučení svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.

Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi osoba se nachází v hmotné nouzi, není-li dále stanoveno jinak, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24), přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejich základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.

Podle § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi se osoba považuje za osobu v hmotné nouzi též, jestliže nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví.

Podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi nestanoví-li tento zákon jinak, osobou v hmotné nouzi není osoba, která není v pracovním nebo obdobném vztahu ani nevykonává samostatnou výdělečnou činnost a není vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, s výjimkou osob uvedených v § 11 odst. 3.

Podle § 11 odst. 3 písm. g) zákona o pomoci v hmotné nouzi možnost zvýšit si příjem vlastní prací se nezkoumá při posuzování hmotné nouze osoby, která je uznána dočasně práce neschopnou.

Podle § 7 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, v rozhodném znění (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“) jsou rodiče a nezaopatřené děti společně posuzované, pokud spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.

Podle § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře za nezaopatřené dítě se pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže a) se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15), nebo b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je neschopno vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

Podle § 11 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře po skončení povinné školní docházky se do 18. roku věku považuje za nezaopatřené dítě také dítě, které je vedeno v evidenci úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání a nemá nárok na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci.

Námitku žalobkyně, že je osobou v hmotné nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, přičemž na ni dopadá výjimka dle § 11 odst. 3 písm. g) téhož zákona, soud důvodnou neshledal.

Jak vyplývá z ustanovení § 11 odst. 3 písm. g) zákona o pomoci v hmotné nouzi, možnost zvýšit si příjem vlastní prací, když nemožnost zvýšit si příjem vlastní prací je podmínkou pro to, aby osoba byla v hmotné nouzi (§ 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, se nezkoumá při posuzování hmotné nouze osoby, která je uznána dočasně práce neschopnou.

Posuzování dočasné pracovní neschopnosti je upraveno v ustanoveních § 55 až 66 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí správního orgánu 1. stupně (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“). Podle § 60 zákona o nemocenském pojištění rozhodnutí o vzniku dočasné pracovní neschopnosti, které po dobu dočasné pracovní neschopnosti slouží též jako průkaz dočasné práce neschopného pojištěnce, rozhodnutí o ukončení dočasné pracovní neschopnosti a rozhodnutí o změně režimu dočasné práce neschopného pojištěnce vydává ošetřující lékař na předepsaných tiskopisech.

Předložené lékařské zprávy MUDr. A. G. ze dne 4. 2. 2010 a ze dne 28. 1. 2010 nejsou rozhodnutími o dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně, jak požaduje zákon o nemocenském pojištění. Jedná se pouze o zprávy popisující aktuální situaci žalobkyně, vůbec nepopisují její zdravotní stav a bez jakéhokoli odůvodnění lékařka uvádí, že žalobkyně t.č. není schopna soustavného zaměstnání.

Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nebylo žalobkyni ve smyslu zákona o nemocenském pojištění vydáno a předložené lékařské zprávy vypracované MUDr. G. nemohou rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nahradit. Žalobkyně nebyla tedy uznána dočasně práce neschopnou, a proto na ni nedopadá výjimka uvedená v § 11 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, kdy se nezkoumá možnost zvýšit si příjem vlastní prací při posuzování hmotné nouze osoby.

Soud rovněž neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že je osobou v hmotné nouzi podle § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Podle § 2 odst. 6 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která v daném čase, s ohledem na neuspokojivé sociální zázemí a nedostatek finančních prostředků nemůže úspěšně řešit svoji situaci a je ohrožena sociálním vyloučením, jestliže zejména je po ukončení léčby chorobných závislostí propuštěna ze zdravotnického zařízení, psychiatrické léčebny nebo léčebného zařízení pro chorobné závislosti.

Žalobkyně léčbu z drogové závislosti v terapeutické komunitě dosud neukončila. Terapeutická komunita Pasto Bonus není registrována dle § 78 a násl. zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí správního orgánu 1. stupně (dále jen „zákon o sociálních službách“) k poskytování sociálních služeb podle tohoto zákona. Jedná se o církevní organizaci. Tato organizace se neřídí pravidly stanovenými pro poskytování sociálních služeb podle zákona o sociálních službách. Jedná se o sdružení, ve kterém se sdružují osoby na základě zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů. To, že se žalobkyně zavázala předmětnému sdružení hradit pravidelný finanční příspěvek ve výši 5.000,- Kč, je pouze soukromoprávním vztahem mezi žalobkyní a sdružením, jedná se o finanční příspěvek na činnost sdružení v době, kdy žalobkyně je jeho členem. Bylo jen na rozhodnutí žalobkyně, do jakého zařízení pro odvykání závislosti na omamných látkách nastoupí. Žalobkyně stejně tak mohla nastoupit do terapeutické komunity, která je ve smyslu zákona o sociálních službách podle § 78 a násl. registrována k poskytování sociálních služeb a s touto terapeutickou komunitou uzavřít smlouvu o poskytnutí sociální služby podle § 90 a násl. zákona o sociálních službách. Smlouva obsahuje náležitosti uvedené v § 91 odst. 2 zákona o sociálních službách, mimo jiné pod písmenem g) tohoto ustanovení výši úhrady za sociální služby sjednanou v rámci výše úhrady stanovené v § 73 až 77 a způsob jejího placení.

Podle § 76 odst. 1 zákona o sociálních službách za poskytování sociálních služeb mimo jiné v terapeutických komunitách hradí osoby úhradu za ubytování a stravu a za poskytování sociálních služeb v sociálně terapeutických dílnách hradí osoby úhradu za stravu v rozsahu stanoveném smlouvou. Maximální výši úhrady stanoví prováděcí právní předpis.

Pobyt žalobkyně v terapeutické komunitě, na kterou nedopadá zákon o sociálních službách, je ryze soukromým rozhodnutím žalobkyně včetně toho, že za pobyt v této terapeutické komunitě musí hradit určitou finanční částku, k čemuž se zavázala v písemné smlouvě.

Soud dospěl k závěru, že na žalobkyni nedopadá ani ustanovení § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle kterého osoba se považuje za osobu v hmotné nouzi též, jestliže nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobkyně si sama dobrovolně zvolila pobyt v terapeutické komunitě – Sdružení Pastor Bonus, na kterou nedopadá zákon o sociálních službách a udělila své matce plnou moc k podpisu dohody o pravidelném finančním příspěvku klienta nebo rodičů klienta, popř. zákonných zástupců klienta, když předmětem této dohody je poskytování pravidelného měsíčního finančního příspěvku tomuto Sdružení ve výši 5.000,- Kč měsíčně. Jak žalobkyně, tak její zástupkyně (matka) tedy věděly, k čemu se předmětnou dohodou zavazují, jaké následky plynou z jejího nedodržování a měly zvážit, zda podmínky dohody budou schopny plnit. Nic jim nebránilo, aby žalobkyně zvolila pobyt v terapeutické komunitě, na kterou dopadá zákon o sociálních službách, přičemž úhrada za

pobyt v takové komunitě by byla nepochybně nižší než ve Sdružení, které není registrováno podle zákona o sociálních službách. Rozhodnutí žalobkyně, resp. její zástupkyně (matky) ohledně pobytu žalobkyně v terapeutické komunitě církevního sdružení bylo naprosto svobodné, tudíž lze předpokládat, že při tomto rozhodnutí byly zváženy i všechny s tím související skutečnosti, jako například to, že za žalobkyni pojistné na veřejné pojištění neplatí stát, ale musí si ho platit sama a dále, že je povinna platit regulační poplatky ve zdravotnictví v případě poskytnutí zdravotní péče.

Podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi má nárok na příspěvek na živobytí osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.

Žalobkyně není vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, tudíž ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi není osobou v hmotné nouzi, když na ní nedopadá ustanovení § 11 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, zejména ustanovení § 11 odst. 3 písm. g), když žalobkyně není uznána dočasně práce neschopnou, jak je již odůvodněno výše.

Rovněž soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že vzhledem k tomu, že dlouhodobě pobývá v terapeutické komunitě, domů prakticky vůbec nejezdí, nijak se nepodílí na úhradě nákladů domácnosti, ani byt s rodiči společně neužívá, neměla by být s příbuznými společně posuzována.

Podle § 2 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi pro účely posuzování stavu hmotné nouze se příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry dalších osob. Okruh těchto společně posuzovaných osob se posuzuje podle zákona o životním a existenčním minimu.

Podle § 4 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí správního orgánu 1. stupně (dále jen „zákon o existenčním minimu“) se společně pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují rodiče a zletilé děti, pokud tyto děti společně s rodiči užívají byt a nejsou společně posuzovány s jinými osobami podle písmene b) nebo d).

Podle § 4 odst. 7 zákona o pomoci v hmotné nouzi společně posuzovanými osobami podle odstavce 1 jsou i osoby, které se přechodně, z důvodů soustavné přípravy na budoucí povolání, zdravotních nebo pracovních, jakož i z důvodu dlouhodobého výkonu dobrovolnické služby, zdržují mimo byt, který užívají k bydlení.

Jak vyplývá z výše uvedených ustanovení, žalobkyně je společně posuzovanou osobou se svými rodiči a bratrem, neboť se přechodně z důvodů zdravotních zdržuje mimo byt, který by jinak užívala. Jiný byt nemá, na adrese svého trvalého pobytu dle výpisu z CEO se nezdržuje ani by se zdržovat nemohla, protože se jedná o byt, který měla žalobkyně pronajaty a již ho vyklidila a vrátila vlastníkově. To, že se žalobkyně nepodílí na úhradě společných nákladů domácnosti, není zákonným důvodem pro to, aby žalobkyně nebyla s rodiči a bratrem společně posuzována.

Pobyt žalobkyně v terapeutické komunitě je pobytem přechodným, který je vázán pouze na délku léčby žalobkyně z drogové závislosti a po ukončení léčby žalobkyně komunitu opustí a bude vrácena do normálního běžného života. V tomto případě nelze pobyt žalobkyně v terapeutické komunitě považovat za pobyt trvalý, neboť neodpovídá definici uvedené v § 10

odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění pozdějších předpisů.

Na žalobkyni ustanovení § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi nedopadá, neboť žalobkyně nyní pobývá v terapeutické komunitě a dle jejího vyjádření v této komunitě bude pobývat dva a půl roku, tudíž není ohrožena sociálním vyloučením po skončení léčby chorobných závislostí jak předpokládá ustanovení § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi, ani na ní v rámci pobytu v terapeutické komunitě nedopadá jiná situace uvedená v § 2 odst. 6 písm. a) až e) zákona o pomoci v hmotné nouzi, na základě které by byla žalobkyně ohrožena sociálním vyloučením.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost do dvou týdnů** po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11. května 2011

JUDr. Iva Kaňáková v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová